

безредици въ византийската държава слѣдъ смъртта на византийския императоръ Лъвъ (912) и въ този моментъ се опиталъ чрѣзъ омжване на дъщеря си за малолѣтния византийски императоръ Константинъ да добие абсолютно влияние въ Цариградъ⁹⁸. Но добръ скрое-ниятъ му планъ билъ разбранъ и осуетенъ главно отъ византийския адмиралъ, а по-късно императоръ Романъ Лакапенъ, който омжилъ дъщеря си за Константина Порфироченита, провъзгласилъ се за съуправителъ и главно чрѣзъ насъскване на чуждитъ народи противъ българитъ успѣлъ да парализира и осуети дѣйстви-ята на Симеона за прѣвземането и завладѣването на Цари-градъ съ въоръжена сила. Но за неуспѣха на Симеона да стане българо-византийски императоръ отъ чисто българска национална и държавно-правна гледна точка едва ли трѣбва да се съжاليا, защото още културно и национално незаякналитъ български владѣтели, а при това и заблудени отъ римо-византийското християнство, лесно могли да се изродятъ въ грѣцки василевси (βασιλεῖς). както станало съ римскитъ императори и съ много други византийски владѣтели отъ чуждъ и негрѣцки произходъ. Симеонъ завладѣлъ голѣма частъ отъ Тракия, останалитъ македонски области до морскитъ брѣгове съ изключение на гр. Солунъ, цѣла Тесалия, Епиръ и Ал-бания до Адриатическото море. Въ своята обединителна политика той се допрѣлъ и до сръбскитъ племена, които по-рано прѣдшественицитъ му Пресиянъ и Борисъ безуспѣшно се мжчили да присѣдинятъ къмъ държа-вата си. Сърбитъ не могли да се противятъ на Си-меона, ала и да се слѣятъ съ другитъ словѣни въ едно национално цѣло подъ името българи било много трудно, защото, както казахме тѣ били образували

⁹⁸ Златарски В. Н. Писм. на патр. Ник. Мистика, Мсб. X, 424, 428. XI, 44.